

PERIÒDICH SATIRICH,

NUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

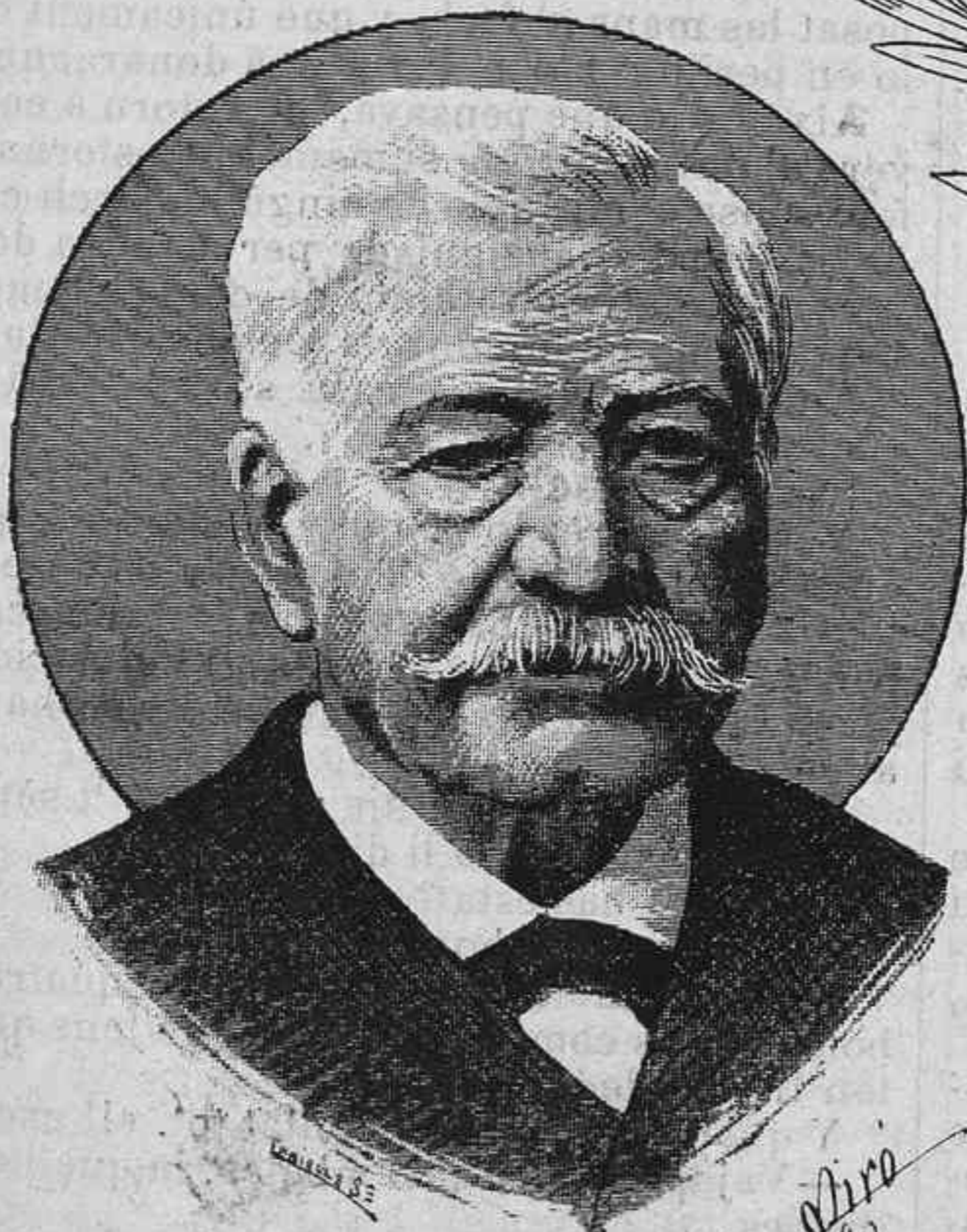
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

Diró
90

F. DE LESSEPS.

Suez comensá sa historia
y desde llavors ensá
tota la sèva caboria
es coronarse ab la gloria
del Canal de Panamá.

COMEDIAS DE LA VIDA.

CARAMBOLA.

En una ciutat andalusa vivia una senyora, sense pena ni dol, fins que comensá á rebre una serie de cartas anónimas, que totes li deyan lo mateix:

—Senyora, 'l seu marit l' enganya. Si desitja convèncers de la traició del seu marit, no t'és més que anar á las deu del vespre de demá á tal plassa, y allí trobará una persona per acompanyarla ahont pels seus propis ulls podrà veure las infidelitats del seu espós.

La senyora, ab tot y ser los celos la passió més humana de totes las passións, no donava crèdit á unas cartas tan alarmants.

—Es cert que 'l meu marit—se deya en sas horas solitarias—surt cada vespre y no torna fins després de las dotze de la nit; pero ell assegura que va al cassino, y jo no tinch motius pera durtar de la seva paraula. ¿Haig de donar crèdit á unas cartas sense firma? Y ademés ¿á qué vé aquest interès per mi? ¿Qui me 'l pot demostrar? ¡Un anónim! Siga qui siga l' autor d' eixas cartas, qu' ensenyi la cara, y coneixeré llavoras quins fins puga ell proposarse y quin crèdit puga jo atribuhir á sas paraulas.

Y 's quedava si no tranquila del tot, que aixó es impossible, perque un sol ferment de celos basta per' atormentar una existencia, extremadament consolada, després de tan sensatas reflexións, impropies de una dona apassionada.

Y ella ho era: ho era del seu marit.

Pero un día las cosas comensan á cambiar d' aspecte.

En lloch dels miserables anónims, va rebre una visita.

Era la que 's presentá á sa casa, durant l' ausencia del marit, una dona de certa edat, vestida modestament, plorosa y desolada.

—Vinch, senyora,—va dirli de bon principi—per evitar una desgracia. Jo tinch una filla casada, es molt guapeta, y jo no sé cóm ha sigut que 'l marit de vosté...

—¿Lo meu marit?... ¿Qué?... Parli...

—Res, senyora: 'l marit de vosté y la mèva filla s' entenen. Bè n' hi he fet de reflexións á la grandíssima; pero no n' hi pogut treure res... Bè, li he dit: ¿pero que no véus, desgraciada, que 'l teu marit se 'n enterará, y que 'l día que n' haja esment, aquí va á haverhi una desgracia? Perque 'l meu gendre es un bon xicot, aixó no pot quitárseli; pero t'és un geni... ¡ay Jesús!.. Quan s' enfada y li puja la sanch al cap, se cega, y es capás de tot... Y després, posémnos al seu lloch... Supósis que un día sorprén al marit de vosté y á la mèva filla plegats... vaja, jo no responch de la vida ni del un, ni del altre.

La cara de la senyora anava esgroguehintse per moments, perque aquella dona que aixís li parlava, ho feya ab una gran sinceritat: las paraulas li eixían del cor... estava estemordida, afectada, y p'orava... plorava sempre.

Se li reproduhí tot de un plegat la terrible escena del marit ofés, sorprenent als culpables: lo vejé tirantse 'ls á sobre com una fiera, y ganivetada á l' un, ganivetada á l' altre, deixantlos estanallats... Més aviat sentí por é interès per la vida del seu marit, que rabia y despit per la seva conducta, y ja desde aquell moment tan sols pen-

sá en salvarlo del gran perill que l' amenassava. La interlocutora, que á través de las llágrimas semblava llegir ab fidelitat las impresións internes de la bona esposa, digué per acabarla d' excitar:

—¿Véu? Ara mateix están reunits: pot lo meu gendre tornar á casa seva de un moment al altre, y Dèu nos guard' de un ja está fet.

—Pero ¿ahont son?

—A casa d' ella. ¿Hi vol venir? Li acompanyaré... Vinga, senyora, vinga... Al veure's sorprés lo marit de vosté se sentirá avergonyit y confós, y es fácil que ho deixi correr per sempre... Mentres que si vosté espera á parlarli, li negará tot... los que tenen un tráfech negan sempre... ¿Y després qui 'ns assegura, que la desgracia que jo temo no ocorri avuy, dintre de una hora, de aquí á un quart, ara mateix, senyora?..

La dama no volgué sentir res més. S' alsá, 's tirá un vel á tota pressa, y digué:

—Aném.

Y eixí de casa, acompanyada de la desconeguda.

Atravessaren carrers y plassas, sempre en direcció als barris extrems.

—¿Es molt lluny?—preguntava la senyora.

—Aviat hi serém—responia la seva acompanyant.

Arribaren per fi davant de una casa de pobre apariencia, pujaren una escala mal aclarida per una llantia d' oli; la desconeguda trucá, s' obrí la porta.

—Entri, senyora—digué la cicerone.

Y dos homes fornits se tiraren al damunt de la dama, sense donarli temps de cridar ausili.

La infelís havia caygut á la ratera.

Y encare sort sigué que respectessin la seva hermosura, contentantse ab lo porta-monedas y ab totes las joyas que portava. ¡Trista aventura de que acabava de ser víctima, ella una dona tan poch crédula, que havia despreciat los anónims, que respecte á la fidelitat del seu marit, hauria posat las mans al foch, y que únicament creyentlo en perill s' havia arriscat á donar aquell pas!

Aixó es lo que pensava, de retorn á casa seva, vers ahont se dirigia sumament trastornada, desfent sense companyia de ningú lo llarch camí que havia fet poch ans guiada per aquella dona perversa, que ab son talent de cómica consumada, havia sapigut conmoúrela y estemordirla.

Arribá per últim á casa seva y trobá la porta oberta.

¡Nou sobressalt!

Vegé després lo pany violentat y 's precipitá dintre de l' habitació. Tot estava en desordre: armaris y calaixos badats... las robas escampadas per terra... En una paraula, l' habitació saquejada. Lo diabólich plan dels lladres havia sortit al pé!

Després, quan á mitja nit torná 'l seu senyor com de costum, ella li digué:

—¿Ahont has estat?

Y respongué 'l bon Jan:

—Al cassino com sempre, á fer quatre carambolas ab los companys. ¿Pero qué tens que 't veig tan trasmudada?

Y quan ella li hagué contat tot, ell exclamá:

—Vaja, que per carambolas, la que han fet los lladres.

Y féu lo propósit de no sortir may més de nits, de no tornar á posar los peus al cassino.

LO TRIUNFO DE LA LLIBERTAT.

Tenir 25 anys y ser fill de bona casa es una fortuna; pero tenir de més á més un gueto escarrransit, que sopa á las nou, després diu lo rosari y vol que 'l fill lo diga y 's fica al llit á las deu y obliga al fill á ficars hi també, es, en mitj de la fortuna una desgracia.

Oh, y que 'ls pares tocats de la devoció acostuman á ser eterns.

Tal pensava en Lluiset, qu' en l' ardor dels 25 anys, no podia donar esplay als seus entusiasmes juvenils, ab aquella llibertat ab que 'ls altres joves del seu temps procedeixen.

—¿Vols la llibertat?—li deya 'l seu pare, á qui 'l sol nom de llibertat li donava esgarrafansas—está bè, prenla; pero ab mí no hi contis per res, ni ara ni després que haja mort. Si vols anar per las tèvas te desheredo.

Era 'l dissapte de Carnaval: en Lluiset havia dit lo rosari, com de costum, en companyia del seu papá y del *ama de llaves*, una *jamona* no del tot despreciable; pero per altra part una santa dona, tan religiosa y recatada com l' amo á qui servia

En Lluiset s' havia fet lo propòsit de anar al últim ball del *Liceo*. Se ficá al llit á las deu, se llevá á las onze, quan tots dormían, y *¡á viuir!*

No sè quin hora seria de la matinada, que haventse hagut de llevar lo Sr. Lluch per anar á un lloch molt necessari, de regrés, se li antoixá entrar á la cambra del noy, á veure si dormia

¡Figúrinse quina sorpresa al trobar lo llit desocupat!

—¡Ah, piilol!—digué 'l Sr. Lluch.—Pero no me la portarás al molí.

Y á fi de poderli donar una sumanta aixís que tornés á casa, perque 'l Sr. Lluch era partidari de las execucions sumarias é immediatas—sistema Savalls—decidí esperar-lo al seu quarto mateix, y pera ferho ab més comoditat, se ficá al llit del seu fill.

—De aquest modo quan torni... quan torni... quan torni...

Y donant voltas á lo que li diria quan tornés, va dormir-se com un guix.

Ja clarejava quan en Lluiset penetrá de puntetas en la seva cambra, y á través dels porticóns entrebadats vejà un bulto en lo seu llit, s' hi acostá ab cautela y al reconeixer al seu gueto, digué entre sí mateix:

—No 'ns apurém per tan poca cosa: ja qu' ell dorm al meu llit, jo me 'n vaig al seu, y en paus ab la familia.

Tal dit, tal fet. Se 'n hi aná, y procurá dormir sense lograrho. Las emocions del ball... oh, y aquella máscara que havia sopat ab ell!... No se la podia treure del cap... Passava y repassava per davant seu, elegant, ben calçada y riallera... En son insomni la veya: comensá á endormiscarse y la veya encare.

Tot de un plegat se entreobrí la porta de la cambra grinyolant suaument y en Lluís vejà avançar una sombra blanca y sentir olor de dona... ¿Será la máscara aquella? No, l' aparició era un bon xich més abultada, y s' anava acostant al llit pausadament, y en Lluís deixantla fer, observantla á través de las pestanyas.

Tot de un plegat, inclinantse sobre 'l cos de 'n Lluiset, digué ab veu dolça:

—Lluch, Lluquet, meu ¿que dorms?

En Lluís s' incorporá, y l' *ama de llaves*, que no era altra la que á tals horas anava, poch menos que 'n camisa y enagus á veure si 'l Lluch, lo Lluquet seu, necessitava alguna cosa, fugí espantada, llansant un xiscle; pero no tan fort que alarmés á la casa.

L' endemá, quan lo pare, quadrat davant del noy, anava á cantarli las quaranta, digué en Lluiset, escarnit la veu del *ama de llaves*:

—Lluch, Lluquet meu, ¿que dorms?

L' ama, allí present, se torná de mil colors; y D. Lluch, comprenentho tot, quedá com si li haguessen tirat una galleda d' aygua. Per últim, invitá á n' en Lluiset á passar al seu despaig, y un cop allí, li digué:

—Desde avuy fes lo que 't donga la gana; pero cuida sobre tot de no donar escándol. ¡Ah!... Y ab las mèvas cosas no t' hi fiquis.

Desde 'l diumenje de Carnestoltas de aquest any, en Lluís disfruta la més completa llibertat.

P. DEL O

Á UNA CONCHITA.

SONET.

Tè un nom que *abriga* més que una flassada,
y, ab tot y ser aixís... ¡vosté tan freda!
¡Com si tingués lo cor en la galleda
plena fins á vessar d' aygua gelada!

No crech que visqui may entusiasmada:
l' esprit, sens' foch al cor, ¡es clá! 's refreda.
Si 'l nom seu, perque *abriga*, val moneda,
vosté, *abrigant* eix cor, es més preuhada.

Per mor de Deu, *Conchita*, aixís no sigui:
¡pòsis un altre nom! que aixó no *quita*
que puga valer tant: *Concha* no 's digui,
perque es equivocat; y aixís evita
que ab lo carácter seu lo nom no lligui:
s' hauria de dir *Nieves*... ¿sent, *Conchita*?

P. P. T.

A CA'L SOMBRERER.

—¡Ave María Puríssima!... Apa... ten compte ab la vidriera... ¿qué no hi veus? sembla mentida que tinguis setze anys y siguis tan... ¡Deu lo quart...!

—Digui. ¿Qué se 'ls ofereix?

—Veyám si farém *fiera*. que deya un company meu... Era molt plaga. Tot ho cambiava. De las firas ne deya fieras, dels municipals murricipals.. y tot pèl istil...

—Sí; al món hi ha personas molt graciosas. Deya, donchs.. Deuhen volguer un sombrero probablement.

—Sí, senyor... ¿cóm ho ha conegut?

—¡Psé! Ja veurá, com aixó es una sombreroeria, es més fácil que vingan á buscarhi sombreros que no pas cocas ensucradas.

—¡Je, je! Veig que vosté també es bastant gat. Ja s' hauria avingut ab aquell company que li referia... 'N deya unas, que... vaja, un hom s' hi esquinsava de riure... Perque es alló que diu lo ditxo: *Lo riure va á estonas* .. y *Qui dias passa, anys empeny*... y ..

—Sí. y *Quien mal anda mal acaba*...

SERMONS QUE ENTUSSIASMAN.

«Durante cerca de una hora, el elocuente predicador tuvo á la concurrencia pendiente de sus labios.»

LAS NOSTRAS ELEGANCIAS.

Lo demati, á passá 'l rato ab lo pare espiritual...

Y 'l vespre, cap al teatro, á lluhi 'l garbo y la sal.

DE QUARESMA.

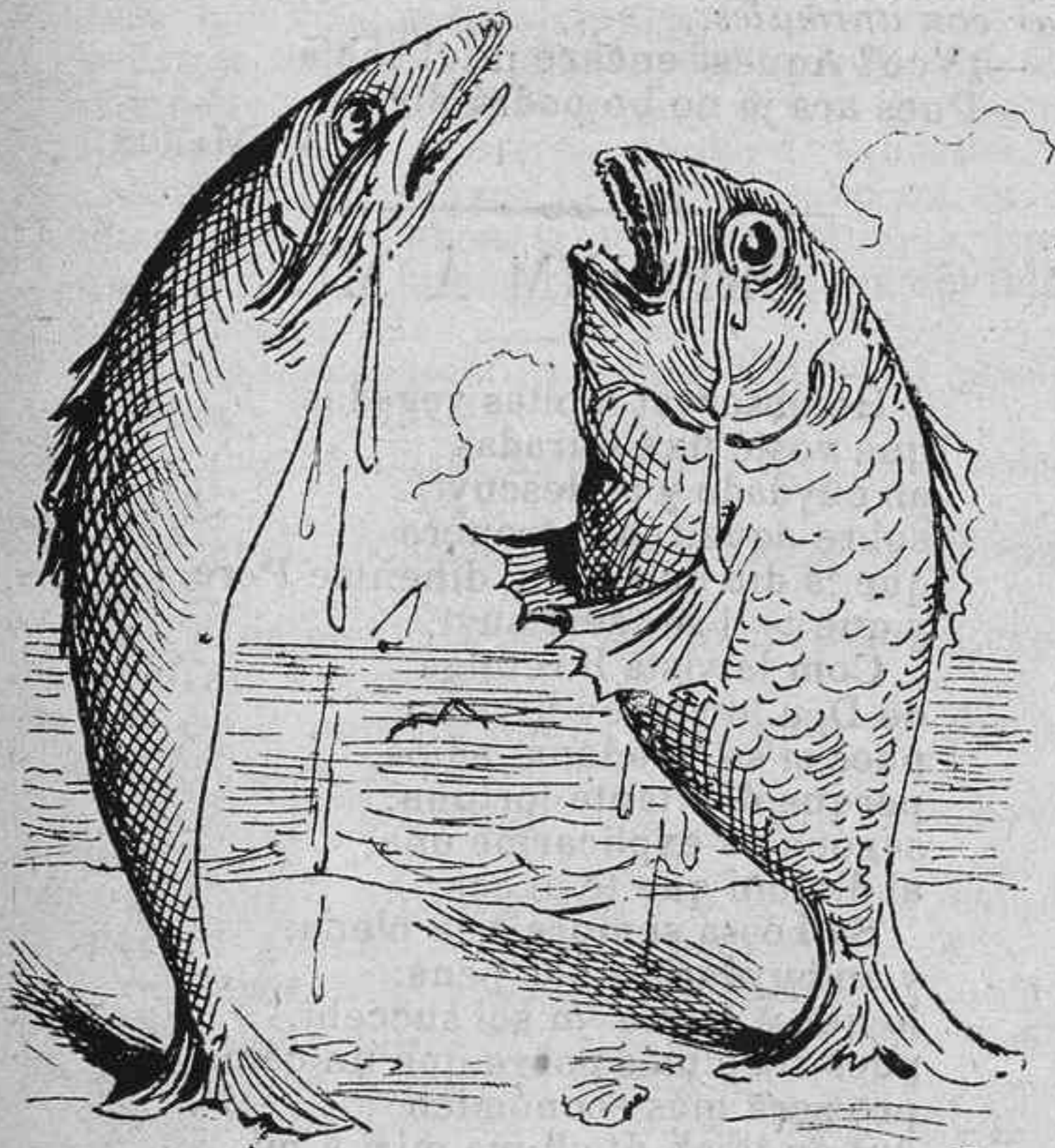

— ¡Deu fer molts pecats la Tuyas!
 ¡Cóm confessa! ¡quin delit!
 Fan dematí que 'm desperto
 y may me la trobo al llit.

Dos joves de l' aygua-lifa,
 ó més ben dit dos pipiols,
 qu' esperan que obrin la iglesia
 per 'ná al sermó de *hombres solos*.

LOS QUE PLORAN Y 'LS QUE RIUHEN.

— ¡Ja se sab! En arribant la quaresma, nosaltres hem
 de ser las víctimas.

— ¡Perque sou tan tontos! Féuvos peixos d' aygua dolça
 com nosaltres.

—¡Just! Es la máxima mèva...
 —Quedém, pues, en que necessita un sombrero...
 —O un barret; encare que, dígalí barret, dígalí sombrero... ¡je, je! ¿sab?

—Sí señor: ¿ha de ser per vosté?
 —¿Jo? ¿per mí? Ara sí que m' ha mort. Miri, quan vaig venir á Barcelona, 'm va costar qui sab lo deixar la barretina y posarme catxutxa. ¿Vol que ara, després de trenta anys de dur gorra pèls días de feyna y per las festas, me vingués la caparixada de plantarme barret?
 —Donchs es pèl noy... vingui, jove, veyám si...
 —¡Cá! No li digui vosté; tú, y ab prou feynas. ¡Sapigués la pessa qu' es! No 'l tractaría ab tanta finura...
 —¿Cóm lo vol? ¿Fort? ¿tòu? ¿de color? Aquí té tres diferents modelos.
 —¡Cá! Si no 'n volém més que un... ¿Qué diable 'n faria 'l bordegás de tants sombreros? Ne tindría per tota la vida. Lo ditxo ja ho diu: *Tants caps tants barrets*. ¿Quánts caps té ell? ¿Un? Pues ab un barret ne té prou...
 —Pero, home, si jo li ensenyo aquests tres perque miri quina forma li agrada més.
 —Aixó es un altre punt diferent. Vaja, respón, mico filós; semblas aquellas caras que hi ha á las aixetas; sempre ab la boca oberta, pero sense dir res. ¿Quin t' atxoca més? ¿aquest tòu? Pues 'ns quedarém aquest...
 —¡Oh! Esperis; primer hem de mirar si li está bè de mida... ¿Veu? Es massa gran...
 —No hi vol dir res. Val més que li grandeji que no pas que li fassi mal...
 —¡Pero, home, si n' hi sobra mitj pam casi bè!
 —Ja s' hi posará un paperot de diari...
 —¿Un? Al menos se hi hauría de posar tots los *Diluvios* d' un senmana... Ja n' hi buscarem un altre.
 —¡Callí! ¿Y si li donavam aquest? No aquest tan punxagut... aquell... l' altre... ¡just! aquest... Veyam ¿ja es bona roba? ¿Que no ho fan de roba aixó dels sombreros?
 —No señor; se fan de pèl de conill...
 —¡Hola! Aixó si que no ho sabia... Donchs digui que aquell barret d' allá deu ser fet de pèl de conill de bosch...
 —¡Ay ay! ¿per qué?
 —¡Com lo veig tan esborronat! sembla de pèl frèstech...
 —Es qüestió de gust: hi ha personas que 'ls volen llisos y fins; altres los demanan bèn peluts...
 —Sí, ja sé; es alló: «*Cuantra*» gustos ño hay disputas...
 —Bueno; déyam, pues, que á vosté li agrada aquest...
 —Sí; es d' un color á propósit per durar forsa. ¡Eh...! ¿qué hi dius tú?... ¡Ah! ¿no t' agrada perque es de color de vell? Pues cabalment per xó jo 't trío aquest. Totas las cosas que quan son novas ja semblan vellas, quan son vellas encara semblan novas... ¿No está ab mí vosté?
 —¿Jo? ¿qué vol que li digui! A mí tots los sombreros me son iguals, tots son per vendre...
 —¡Y qué tal! ¿'N ven forsa?
 —Va á días... ¡Devegadas vé a'gún ximple que 'm fa enrahonar molt y al últim no 'm compra res...!
 —¡Ja ho crech, ja! Hi ha personas molt carregosas...
 —¡Uy! ¡y tantas! En fi... probém lo sombrero al noy y á veure si... ¡Angela! Miri, sembla fet exprés...

—¿Tan decantat s' ha de dur?
 —¡Ah! Aixó segons lo gust d' ell...
 —Potser si li posava una mica endarrera... ¡prou! aixís está bè... ¿Veu, ánima freda? Mirat al mirall y guayta com te l' ha posat aquest señor... Aixís sabrás de quina conformitat has de durlo las festas que 't mudis... ¡Fixathi bé!
 —Sí, sí, li va al pèl.
 —*Currienta*. Lo ditxo ja ho diu: *Cadascú del seu ofici*... Ara aném á mirá 'l dot. ¿Veu? Jo de triar una cosa 'n dich *festejar*, y de preguntar lo preu mirá 'l dot. Perque molt sovint succeheix que després de festejar una pila de temps ab una xicota, quan lo jove se informa del dot qu' ella té l' envía á fregar y tot queda romput.
 —Crech que aquí no passarà res d' aixó.
 —Digui, donchs, ¿quánt es aquest barret?
 —Nou pessetas...
 —¿Nou? ¿qué ho diu de veras? Vaja, no vinga ab bromas... ¿quánt val?
 —Nou pessetas, ja li he dit...
 —¡Pero home...! ¿qué 's creu vosté que somío? ¿per un mocós com aquest me gastaría tanta borratxada de diners?
 —Que es lo primer sombrero que compra aquest?
 —Sí señor que ho es.
 —Pues ja no extranyo que 'l preu li vinga tan de nou. Los sombreros, pesseta ensá pesseta enllá, tots venen á costar una cosa aixís: vuyt, nou, deu, dotze...
 —¡Fill mèu! No 'm pensava que fos cosa de tants quartos. La veritat... me creya que á tot estirar valdria tres ó quatre pessetonas...
 —Pleguém, donchs: no enrahoném més.
 —Tè que perdonar... En fi... aném noy; ja 't compraré un gorra... Tan mateix encara fa fret, y 'l ditxo ja ho canta: *En temps de fret val més una gorra que un barret*. ¿No ho ha sentit dir may aixó?
 —No señor: jo de ditxo no més ne sé un; aquell que diu: *El peor mal de los males, es tratar con animales*...
 —¿Veu? Aquest encare no 'l sabia.
 —Pues ara ja no ho podrá dir...

A. MARCH.

CRÉGUIM Á MÍ.

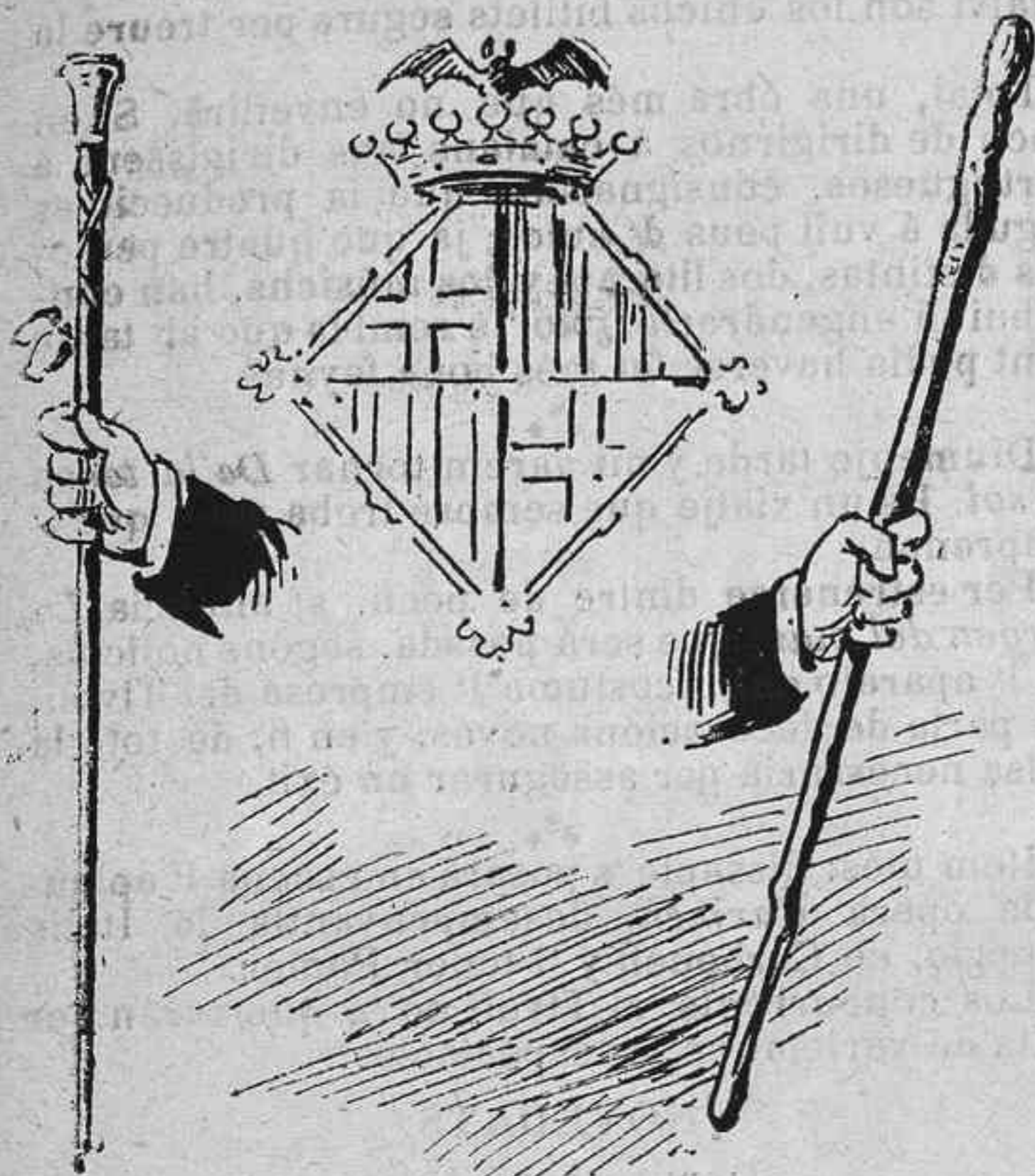
He observat moltes vegadas que vosté fixa miradas ab cuydado y al descuyt, sobre aqueil jove tronera que 's diu don Joan, dihentse Pere, y que t' 'l senderi buyt.

Com la vista li retinga de Deu lo remey li vinga pues si se 'n adona, adiós, perque deu tanta fortuna, segóns va explicarme una, al dimoni que té al cos.

Sa bossa sempre está plena, y en buydarla no té pena: lo que á mí no 'm sol succehí, pues soch més pobre que un cómich, pro será més económich qu' en lloch d' ell me miri á mí.

Jo, ja sab que soch més manso y que no tinch cap romanso, puig de franch no 'n trobo, á fé; mes veyent ma bona pasta,

DUGAS VARAS

Senyor Macià, si 'm vol creure,
¿sab qué ha de dú á cada mà?
La vara de fer la llei
y la vara de pegá.

jo no sé perque no 'm tasta:
segur que li agradaré.

P. TALLADAS.

ES NATURAL.

M' han dit que 'ls abonats al teléfone están tan satisfets de las excelencias del servey, que si la companyia no procura tréures la són de las orellas, se donarán de baixa un día d' aquestos.

Jo no ho extranyo: lo que 'm sorpren es que encare quedin abonats, tenint en compte 'l preu que 'ls costa y la manera de funcionar del teléfonos barceloníns.

Devegadas passan escenas dignas de posarse en vers y en música.

Un abonat avisa desde casa sèva á l' estació central.

—Atenció. Necessito comunicació ab lo número nou.

Si 'ls empleats hi son... y no dormen, al cap de molt rato li contestan:

—¿Ab lo número nou? No sé quín vol dir: tots son vells los números.

—Vull dí 'l nou, lo número que está davant del deu.

—Digui 'l 910, donchs. No hi es aquest número: l' abonat més alt es lo setcents setan...

—¡Raves fregits!—interrumpeix l' abonat comensant á empiparse;—¡lo nou, lo nou, lo nou, lo número que segueix al vuyt...!

—¡Ah! Desseguida... ¡Ning, ning, ning! Ja está.—

Establerta la comunicació, l' infelís se posa á enrahonar ab la persona que necessita.

—Convindria que vingúes al moment. Los seus

serveys me son urgents. La Manuela está molt mala.—

Contestació:

—Los fotógrafos no treballém á la nit. Sento molt que la Manuela estigui mala, pero no tinch l' honor de sapiguer qui es.—

Réplica del abonat:

—¿No es lo metje Fulano vosté?

—No senyor: jo soch lo retratista Sutano. Y dispensim, pero son las dotze y tinch molta són. Me 'n torno al llit.—

Demana l' abonat explicacions á la Central y després de mil preguntas y respostas, acaba per posar en clar que 'ls empleats l' han fet comunicar ab lo teléfone 89, per alló de que 'l nou es un número que va detrás del vuyt.

Quan un hom' puja al terrat y veu la cómica y extravagant colocació de la red telefónica, ho compren tot.

Los fils semblan talment una troca embullada. Diuhen que la qüestió d' Orient está enredada. Més enredats están los teléfonos de Barcelona.

Aquí se 'n veuhen sis ó set de trencats, allá un qu' está embolicat ab un altre, més enllá dos ó tres que passen per dintre d' un colomar..

No fa molts días á la cuyna de casa varem trobarhi un filferro que penjava de la xamaneya. Varem seguirli la pista y al fi vam veure qu' era un fil telefónich romput, que venia de quí sab ahont y que baixant per la xamaneya 'ns havia invadit lo nostre domicili.

Péls vols de casa, casi tota la quitxalla tè teléfono. Es dir, tothom té uns quants metros de fil.

—Son trosos d' aquesta guitarra que passa per dalt de casa nostra—diuhen las criaturas enseyant las filigarsas metálicas que han trobat escampadas, penjant per aquí y per allá.

Hi ha llochs en que la red passa tan baixa y está tan mal colocada, que 'ls xicots entramaliats aprofitan los fils pera gronxars hi y ferhi las forsas.

¡Qué més! Hi ha terrat á Barcelona en que 'ls fils del teléfono... ¿saben per qué serveixen?

Per esténdrehi la roba de la bugada.

Tal vegada los vehíns d' aquellas casas son los únichs que diuhen que 'l teléfono es una cosa útil.

MATÍAS BONAFÉ.

PENSAMENTS.

Perden los arbres las fullas tan punt arriba l' ivern,
y en tornant la primavera
altre cop tot reverdeix.

Pert á impuls d' un desengany
la fé d' amor, un donzell;
mes l' olvit són front refresca
y altre cop renaix la fé.

Un home pert á sa esposa;
pero en mitj del sentiment
ab l' amor de los seus fills
troba á són dolor remey.

Tot se compensa en la vida,
ni una llégrima se pert;
sols 'l qui pert la vergonya
no la torna á trobar més.

Figuréus que un home guarda
dintre sa casa un tresor,
y uns lladres qu' aixó sospitan,

esperant que sigui fosch,
escalan lo mur y entran
per la finestra ó balcó.
y en sent allí desforran
la caixa y s' ho emportan tot.

De igual manera los vicis,
esperant que la rahó
no illumini, com los lladres
entran en lo nostre cor,
y ab afany tot ho saquejan
tot ho saquejan, sí, tot,
ditxa, pau, gloria, esperansa,
voluntat, fermesa y goig,
y gracies si es que 's descuydan
un xich d' honra en un recó.

JOSEPH M.ª CODOLSA.

PRINCIPAL.

Deyan si obriria un altre abono; pero á última hora s' havia deixat correr. Després s' ha dit que sí, y el nou abono s' ha obert.

Més enllanet, transcorreguda ja l' época dels dejunis, se posará en escena l' espectacle *España*, degut al Sr. Palencia, qui, entremitj dels seus tráfechs com impressari no pot olvidar, y fa bè, las sévas condicions de autor dramátich.

A qui no tornarem á veure, segons diuhen, es al popular graciós Domingo García. Es á dir: sí, 'l veurém, y per molts anys siga, passejant per la Rambla ó pèl Parch, confós entre 'l resto dels mortals que van y venen sense cridar l' atenció de ningú. ¡Y tant com nos ha fet riure en sa llarga y regositjada carrera! En Domingo García al pendre l' absoluta 's queda aquí, entre nosaltres, considerant á Barcelona com la seva segona patria.

Una sola cosa li desitjo: que 's vegi impelit á tornar al escenari... y no per la necessitat, sinó per l' anyoransa.

LICEO.

Messalina á tot drap.

Dissapte, benefici del notable mimo Sr. Protesi, qu' es un excelent artista y lo que se 'n diu un home de bonas formas.

Sembla que prompte sentirém á un notable pianista: es italiá y 's diu Buffaletti. Ha recorregut las principals ciutats de la conca del Mediterráneo, recullint per tot arreu aplausos y ovacions. Los intel·ligents lo colocan entre las primeras estrel·las del piano.

L' anirém á sentir.

ROMEA.

Res de nou.

Perque *La portera de la fàbrica*, encare que ho siga en aquest teatro, no ho es per nosaltres, ni pèl públich de Barcelona.

Dijous havia d' estrenarse una nova pessa del Sr. Pous, titulada: *Un dinar á Miramar*. Celebrarém que aquest dinar siga del gust del públich.

TÍVOLI.

Hoy sale, hoy, es un títul que no enganya. Se tracta, en efecte, de la rifa, ó millor dit, de uns quants tipos extravagants que s' arruinan, bus-

cant la sòrt, y que primer deixarán penjarse que renunciar á las cábalas que per mereixerla emplean. Cap al últim surt alló de que 'l treball y l' estalvi son los únichs bitllets segurs per treure la rifa.

Total, una obra més que no envellirá. Si en lloch de dirigirnos á cataláns nos dirigissem á portugueses, consignariám que la producció es deguda á vuit peus d' autor; ja que quatre personas distintas, dos literats y dos músichs, han contribuit á engendrarla. ¿No 'ls sembla que ab tanta gent podia haverse fet més bona feyna?

Diumenje tarde y nit varem tornar *De la terra al sol*. Es un viatge que sempre troba gent que l' emprenen.

Per estrenarse dintre de poch, s' anuncia *La virgen del mar*, que será posada, segons noticias, ab l' aparato que acostuma l' empresa del Tivoli. Se parla de decoracions novas, y en fi, de tota la salsa necessaria per assegurar un éxit.

Item més: dissapte 's posará en escena l' aplaudida ópera *Carmen*, desempenyantla la Italia Giorgio, en Carbonell y 'l tenor Pomer.

Los concurrents al Tivoli no 's queixarán per falta de varietat en los espectacles.

NOVEDATS.

DEBUT DE LA DUSE.

No 'm proposo escriure una crítica... ab prou feynas una ressenya.

Lo Teatro de Novedats estava dimars al vespre *au grand complet*. Los dos ó trescents aficionats al art de la declamació hi eran tots: dels que acuden á aquilatar la fama de las celebritats reals ó usurpadas que 'ns dispensan l' honor de visitar-nos, no n' hi faltava un. Lo restant de la concurrencia 's componia de lo que se 'n diu la bona societat, dels que no s' entussiasman, dels que no aplaudeixen sino *pro fórmula* y débilment; dels que van més á passejar la vista per la platea y 'ls palcos, que á fixarla en l' escenari.

Aixís, per exemple, á la fila mèva hi tenia un parell de *tortolillos* que s' arrullavan: á la fila del davant altres dos; dos més á la del darrera... ¡calculin, per aquest dato quants no n' hi hauria escampats en tot lo teatro!...

Y ara vostés fiquinse dintre de la pell del actor dramátich; del actor dramátich, que lo primer que necessita es un públich que l' escolti bocabadat, que se 'l menji ab la vista oberta, que no tussi, ni 's remoga, ni 's distrega; fiquinse dintre de la pell del actor dramátich, quan las corrents magnéticas que fan creixer l' éxit de una representació, quedan poch menos que interrompudus... y ni vostés mateixos se coneixerían.

¿Ha succehit alguna cosa de aixó en lo debut de la Duse? Podria ser.

Además, á mitja representació va posarse á ploure, pero de valent, ressonant la cuberta del teatro com un timbal... La majoria dels concurrents de fixo van recordarse llavors, més que de l' obra, de que havian anat al teatro sense paraguas...

Además, y acabo: era dimars.

Y ab aixó dels dimars y 'ls divendres, tinch entés que 'ls italiáns hi creuhen encare més que nosaltres.

Ab tals condicions jo 'm guardaré de anticipar judicis, que tal volta un altre dia hauria de recti-

LA NOSTRA GENT. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

—¿Sola anava aquesta nena? ¡Sembla mentida que hi haja pares tan descuydats... y que la societat tingui la protecció tan abandonada!...

—En cambi... hi ha una Societat *Protectora de animals y plantas.*

ficar; y, francament, no desitjo incorrer en lleugeresses, molt menys tractantse de un nom que vé precedit de molta fama.

La Duse 'm va semblar, á primera vista, que déu més al talent y al estudi, que á las fogositats de la inspiració y á las facultats personals. Los actors que posseheixen aquestas darrereras condicions, solen imposarse desde 'l primer día. En cambi, las citadas en primer torn e. es precis subjectarlas á una escrupulosa observació: no basta la báscula p- ra pesarlas al engrós; casi sempre s' ha de usar lo tirabuquet... No n' hi ha prou ab examinarlas á simple vista; es necessari fer us del microscopi.

Aixó es lo que farém, assistint ab assiduitat á las successivas representacions de la companyia italiana, pera poder emetre la nostra opinió, que podrá ser equivocada; pero que com á leal y á franca, no cedirá á la de ningú més.

En la companyia hi observarem elements bastants pera lograr conjunts ben acabats.

Lo qual no deixa de ser un alicient poderós, aquí entre nosaltres, ahont no tots los actors que treballan, obeheixen; ni tots los que dirigeixen, manan.

CATALUNYA.

¿Quiere V. comer con nosotros?

—Home, sí, ab mo tíssim gust.

Los que convidan son la Alverá y la López en Manso y en Palmada, tots els personas de bona companyia, que donan á la xistosa obreta una interpretació molt ajustada.

Y despres de aquest ápat, encare 's pot sentir una *Misa á grande orquesta*.

Si l' empresari del *Eldorado* sigués bisbe, es segur que havia de concedir un gabadal de indulgencias á tots quants durant la temporada de Quaresma anessen á *Missa* al seu teatro.

Però sense aquest alicient, por 'xó los devots s' hi deixen caure qu' es un gust, lo qual demostra que la devoció 's va extenent de día en día, digan lo que vulgan los impiós.

CALVO Y VICO.

Acaba de obrirse un nou abono, durant lo qual se posarán obras d' espectacle.

La proba es que 's fan preparatius pera estrenar un drama basat en l' argument de l' ópera *Aida*, ab tot l' aparato corresponent.

Creyém que la empresa veurá recompensats los seus esforços.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Ab molt bon peu... ó millor dit, ab molt bonas gargantas ha comensat aquí la temporada d' ópera.

S' inaugura ab una *Lucia*, com ningú se la esperava. Veritat es que l' empresa conta ab una cadenera, acabada de sortir de l' ou; pero cadenera al fi y de bona mena. 'S diu Ferretti y posseheix una veu fina y dolça, molt extensa y doblegadissa. Per lo que no es extrany que 'l públich que per tres ralets no més, pot saborejar una ópera ben cantada, li digués apenas va sentir-la:—Noya, ja serém amichs.

Y la va omplir de aplausos.

A la Ferretti no li falta sino que li creixin las alas, pera poder volar ab més desembrás. Veritat es que llavors farà estada en los teatros de primera categoria.

Secundaren á la novella artista 'l tenor Tromben, que no careix de qualitats, lo barítono Villani, que estigué molt acertat, y 'l baix Sr. Jordá.

Los coros y l' orquesta baix la direcció del mestre Subeyas Bach, contribuïren al bon ajust de l' ópera.

Y punt y seguit se 'n representá un altra, pera donar á coneixer á un según quadro d' artistas.

Fou la escullida *Rigoletto*, presentantse ab lo paper de *Gilda* la Huguet, que progressa de día en día, y ho consigném ab gust. com ho demostra l' afinació y l' acert ab que cantá 'ls dos duos del acte según y més especialment l' aria que vé á continuació, fent gala de sa veu fresca y ben timbrada. De aplausos no 'n vulgan més.

Lo tenor Bertrán, inseparable de la Huguet desde que trepitja las taulas, té qualitats morals envejables; pero se li observa cert desequilibri entre lo que fa y lo que intenta fer. Ell voldria volar com los artistas de primera; pero no pot lograrho encare: li falta aquell desembrás, aquell aplom, millor dit, aquella suavitat que sols se adquireix ab la práctica de las taulas. Aixís y tot, va ferse aplaudir ab justicia.

Molt bé 'l barítono Ventura, que ab tot y ser molt de proba 'l paper de *Rigoletto*, ne va sortir sumament airós.

La representació en general deixá satisfet al públich.

Y la veritat siga dita, l' espectacle val més de lo que costa.

Y ara, mentres esperém que se 'ns donga á coneixer l' altre torn de artistas que l' empresa té preparats, entre 'ls quals figuran la Newoki y la Carafa y 'l Sr. Latorre. diguém un parell de paraulas sobre l' homenatge tributat á Gayarre.

La primera vegada va semblarme molt bé; y fins l' espectacle estava ben disposat per produhir aquell efecte de condol que la mort del gran tenor imposa á tots los cors que lamentan la seva pérdida prematura.

Però l' homenatge se repetí diumenje, y no sé si 's repetirá encare un altre día... y la veritat siga dita, aixó no es serio. Será productiu; pero serio no ho es.

¿No opina com nosaltres la empresa del Nou Retiro, de que aixó es productiu, pero no es serio?

TEATRO CIRCO EQUESTRE.

Esperém que 's restab'eixi la *divette* María Montes pera véurela y jutjarla en lo plé domini de sas facultats.

Durant la enfermetat de la simpática artista, la empresa no pert lo temps: s' ha mon'at, ab bastanta espendís, l' espectacle *Oro, plata, cobre y... nada*, y ademés s' ha estrenat una joguina que ha tingut bon éxit.

Se titula *Cinco en uno* y es alló que sempre proporciona á un bon actor motius de lluhiment, si sab presentar cinch tipus distints en poca estona. Lo Sr. Tormo va ferho á satisfacció y l' obra del Sr. Tormo, fill, sigué aplaudida.

N. N. N.

Á ENRICH STANLEY

ab motiu d' haver passat lo canal de Suez en direcció á Europa, despres del seu perillós viatge á través del África desde 'l Congo á Zanzibar pera lluitar á Emin-Bajá.

Explorador arriscat
del Africa misteriosa.

A ROMEA.

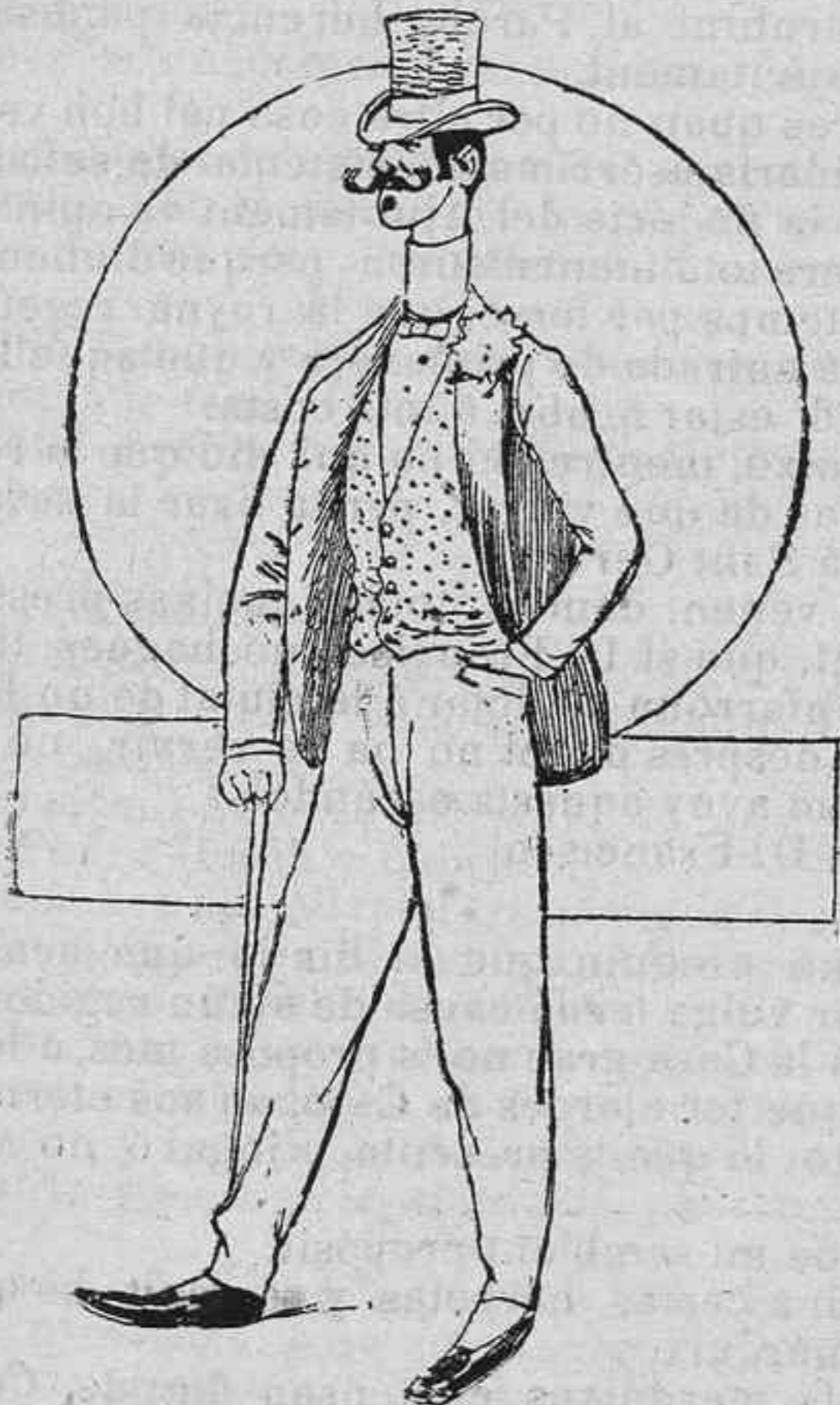
¡L' un monjo darrera l' altre!
La professó va marxant,
y com que 'ls monjos abundan,
Déu sab quán s' acabarán.

que de resclosa en resclosa
sos grans rius has remontat;
tú que en sos llachs t' has banyat,
que has trascollat sas carenas,
que en sas calentas arenas
has sentit bullí 'ls teus péus,
que has vist sas eternas nèus,
sas calmas de selvas plenas,

pas obrinhi ab ta destal,
sentint la rodayre fera,
y xiular al teu darrera
la fletxa del canibal;
d' aqueix continent fatal,
que sols ab traballs convida;
tú que 'n vas prenent la mida,
caminant entre ayguamolls,
las malarias dels seus tolls
posant al baláns ta vida;

vuy, que áuras del mar y aromas
refrescan ta faç colrada.

L' IDEAL.

Coria exacta y verdadera
del perfectíssim gomós:
diu que aixó, entre las senyoras,
té un éxit marvellós.

per la abrusanta plomada
dels raigs del sol sense brómas;
que las cyterias colomas
te donan la benvinguda;
vuy, que la Europa 't saluda
com lo més gran dels seus fills
salvat d' increibles perills
per la celestial ajuda....

Permet á la oscura véu
d' un qui ab tú va encaixá un día,
que la transmissora sia
del entusiasme, que, arréu,
ha despertat lo corréu
ab la suspirada nova
de que ja ta náu se troba
navegant pèl nostre mar,
de que 't podrém abrassar
aprés tanta y tanta proba.

Lo poble ab vitors t' aclama.
Per' rébret tothom s' apresta.
Per tú 's vesteixen de festa
los ports, las ciutats de fama.
Fins la Ciencia te proclama
són fill predilet y gran.
Los palaus se t' obrirán
si 'ls vols honrá ab ta persona,
y á la llum de ta corona
las dels reys s' eclipsarán.

¿Qué val la triunfal carrera
del qui xifra sols sa gloria
en la guerrera victoria
devant de ta gloria vera?
Aquell deixa una reguera
de sanch, d' incendi y d' horrors,
ab odis sols per llevors,
tristos recorts y anyoransas,
y al fi un caliu de venjansas
que asseca 'l perdó en los cors.

A tú, en cambi, 't benehirán
aquellas salvatjes donas
que no veurán sas personas
ni 'ls fills venuts al encant.
Y, quan en casas serán
llurs cabanyas transformadas,
quan lluhirán, com estiradas
serps al sol, los rails de cer,
del blanch que la obra va fer
fins besarán las petjadas.

¡Quant temps, sens novas de tú,
nos has fet patir d' esprit
creyente perdut, trahit,
ó mort per clima tan dú!
Rublert de fe com ningú,
per deslliurá á Emín-Baja,
emprengueres sens ductá
ta equatorial odissea!

¡Apóstol de noble idea.
Dèu no 't deixa de sa mà!

Del teu recit encantat
esperém ab impaciencia
saber lo que 't déu la Ciència,
lo Comers, la Humanitat.
Lo negre dignificat
á Dèu ja aprén á benehir,
densá que va recullir
dels llabis de Lingviston
la lley moral que pèl món
Jesús consagrà al morir.

Tractantlos com á germans
tú 'ls hi obras del cor las alas.
Deix' la pólvora y las balas
pèls envejosos prussiáns.
Que rebin per inhumáns
lo cástich de llur duresa;
y, si de ta noble empresa
se 'n volen aprofitar,
sia per ells un fossar
cada etapa de vilesa.

Rassas infantils encara,
tal volta cruels per la fam,
vindrán d' amor al reclam,
del Crist adorantne l' ara.
Si del soldadot la vara
revolta al cap més seré,
¿qué farà un poble sens fré,
y ab més instint que conciencia?
Si en sa heróyca resistencia
es cruel ¿quí la culpa 'n tè?

Rinxéuvos, crespadas onas;
calméu temporals la fúria;
vostra anyorada canturia
féuli senti', aucells, á estonas,
infléu, vents del mar sas lonas;
y tú, de las ayguas rev,
ves precedint de Stanley
la nau que á l' Europa guía.

AYGUA Y VENT.

—¿Quí dimontri obra 'l parayguas,
ab aquest desfet pampero?
Decididament, demá
me compro un bon xubasquero.

¡Com semi-Dèu se 'l rebría
en la patria d' Ali-Bey!

DAMÁS CALVET.

La sessió extraordinaria que celebrá lo dijous de
l' última senmana l' Ajuntament de Barcelona,
no acabá fins que la són y la gana va treure als
regidors del Saló de Cent.

¡Y quíns badalls feyan los pobres edils que
tantas penas se imponen per la nostra felicitat y
la ditxa de Barcelona!

Es la primera vegada que s' han vist regidors
badallar.

—Pero, dirán vostés, devía ferse molta feyna
en una sessió tan kilométrica.

Sembla, en efecte, que devía haver sigut aixís;
pero ni 'ls mils.

Casi tot lo temps se 'n va anar en qüestions per-
sonals y reglamentarias, y en si aquest dictamen
deu deixarse ó no sobre la taula, y en si deu lle-
girse ó no aquest document, y en si fulano ó men-
gano fan ó no fan obstruccionisme sistemátich.

Total: cosas d' ells.

—Los regidors de Barcelona, no volen fer bon-
dat—deya un ciudadá pacífich, al veure 'ls sortir
de la casa gran quan ja 'ls serenos estavan can-
sats de cantar l' hora.—Los vells menjavan molt;
y 'ls nous, retiran tart.

Un dels assumptos que van tractarse ab més
calor en la indicada sessió es si havían de ferse
per subasta ó no las obras de la casa real que s'
está construhint al Parch, herencia penosa del
anterior ajuntament.

Nosaltres quan no per altra cosa pèl bon veure,
som partidaris asérrims del sistema de subastas;
en cambi la majoria del Ajuntament va opinar de
una manera tota ment distinta, porque diuhen que
no hi ha temps per ferse, que la reyna regent ha
de venir á entrada de primavera y que aquell tin-
glado ha d' estar acabat á tota costa.

—Tot aixó, mentres hi ha qui diu que la reyna
regent, cas de que vingui, pensa fixar la seva re-
sidencia á Sant Gervasi.

¿A qué venen, donchs, totas aqueixas pressas?

¿Veritat, que si D. Francisco no hagués tingut
la idea fanfarrona de dotar á la ciutat de un Palau
real, que despres de tot no ha de servir, no pre-
senciaríam avuy aquests escándols?

¡Ditxós D. Francisco!

Y ara no creguin que al dir lo que acabo de
consignar vulga fer la causa de algún regidor que
al anar á la Casa gran no 's proposa més, á lo que
sembla, que fer alardes de Cató, ab sos eterns re-
paros á tot lo que 's presenta, vinga ó no vinga
á tom.

L'un y de mí semblant propósit.

Conech á certas herbetas y sè molt bè que 's
diuhen marduix.

Aquests marduixos comensan fent de Cató y
acaban tornantse de cartró.

Ja sabrán á qui 'm refereixo sense necessitat
de més explicacions.

UN HOME DE BÉ.

—Veyám aquest domínic
que diu que *padrica* al Pi,
si es vritat que tèn prou trassa
per arribarme á eterní.

A un cert xitxaretlo molt desenfadat que va dihent per tot arréu:

—Si volen que calli, á la sèva má ho tenen: que 'm fiquin á la comissió de Foment.

Qu' es com si diguessim: «á la gerra de la mel.»

Pero per ara sembla que no s' ha fet la mel per la boca del ase.

Zorrilla, 'l gran y vell poeta, ha estat malalt de alguna gravetat.

Pero afortunadament va millorant de día en día.

Aixó á despit dels excessos de alguns mal intencionats, que al suscriure las llistas posadas á la porta de casa sèva, las omplían de versos ramplóns.

Sort dels metjes que van encarregarho especialment á la familia:

—Dieta, y sobre tot no ensenyarli 'ls versos de las llistas.

Una petita anécdota.

Se celebrava l' altre día una vista á l' audencia y figurava en la llista de testimonis D. Pere Bosch y Labrús.

Lo president de la sala cridá:

—El *Padre* Bosch y Labrús.

Un dels lletrats advertí respectuosament á la presidencia que 'l Sr. Bosch y Labrús era seglar, y de més á més diputat ó senador.

Lo president sense inmutarse replicá:

—En aquest cas estich en lo cert; ja que 'l senyor Bosch y Labrús es dos vegadas pare: pare de la patria y pare dels sèus fills, cas de que 'n tinga.

Alegrémnos de que la justicia suavisi la sèva ferietat proverbial y de que quan vinga á tom digui algun xiste.

Als trik unals francesos s' hi fa molt *sprit*, y aquí succehirá lo mateix, porque, digan lo que vulgan, tot progressa.

¿Qué no ho saben?

En Tony-Grice, que passant per inglés, sense serho segóns ell va dir, se 'n va veure un bull, puig se trobava á Lisboa en lo més fort del conflicte ab Inglaterra, ha pres carta de naturalesa á Portugal, de manera que avuy lo tenim fet un portugués com una casa.

Es lo que dirá ell, fent la sèva ganyota habitual:

— ¡Aixó es res!

Diumenje va haverhi eleccions á Barcelona.

¿Algú de vostés va adonarse'n? Donchs jo tampoch.

Segóns noticias fidedignas als colegis no va entrarhi ningú més que 'ls individuos de las mesas.

¡Ah! me 'n descuydava.

Y per allá entre dotze y una 'ls mossos de la fonda á portarlos l' esmorzar.

Aixó no obsta perque 'l diputat provincial que s' elegia sortís nombrat per milers y milers de vots.

Y ara ja no 's podrá dir que representi als municipals y als escombriayres.

¿Als escombriayres y als municipals? Aixó plá!

¡Ni á aquestos!

La *Vanguardia* ha introduhit una reforma important que mereix la mèva aprobació. Ha tingut lo bon acort de suprimir l' edició de la tarde refundintla ab la del dematí, ab lo qual aquesta resulta de doble tamanyo.

Aixó sí, la major part de las noticias que donaría á la tarde, las dona al dematí mateix, no tancant l' edició fins á una hora molt avansada de la matinada.

Respecte al particular, lo mèu estimat colega s' ha colocat á la *vanguardia* de la premsa barcelonesa.

UNA NOYA... DE MAL.

—No hi ha més, s' ha de fé aixís.
Quan hi ha molt fanch pel carré,
es quan tenim ocasió
de presentarnos *més bé*.

EX-MÀSCARA.

Com no té gayres escrúpuls
y 'ls negocis li van mal,
ha d'aprofitar la roba
que 's va fer pèl Carnaval.

En cambi, 'l *Barcelonès*, considerant, tal volta, que 'l seu amo ja no mana, s' ha arronsat de mala manera, fins á quedar reduhit á la meytat del seu tamanyo.

Celebrarém, al menos, que ara qu' es xich acreditat aquell refrán:

—«Als pots petits, hi ha la bona confitura.»

Un idea, Sr. Maciá y Bonaplata; una idea que li regalo perque 'n fassa l' us més convenient.

Apenas cauhen quatre gotas—vosté ja ho sab, Sr. Maciá y Bonaplata—l s carrers del Ensanxe s' omplen de fangueras y bassals.

Y ara pregunto jo, Sr. Maciá y Bonaplata: ¿Per qué mentres los bassals y las fangueras subsisteixen, per falta de urbanisació, de cuydado ó lo que siga, per qué no s' han d'aprofitar convertintlos en una font de riquesa per l' Ajuntament de Barcelona?

¿Sab qué faria jo, Sr. Maciá y Bonaplata? Hi establiria crias d' ánechs.

Y ja qu' estich en lo capítul de las solucions útils, dech consignar que vaig veure ab molt disgust que al Ajuntament li costés tant posarse d' acort en una cosa tan senzi la com lo nomenament de un tinent d' arcalde.

¿Qué vol dir aixó de celebrar dos ó tres votacions seguidas, sense que surtin elegits ni 'l senyor M ró ni 'l Sr. Calvell?

Quan s' arriba á tal extrém, la millor sortida es ferse 'l cárrech á palletas.

Ab una condició: que 'l municipal qu' en qualitat de ordenansa disfrutan los tinentes de arcalde, 'l disfrutin per meytat los dos candidats en competencia.

Los dilluns, dimecres y divendres, lo Sr. Miró; los dimars, dijous y dissabtes, lo Sr. Calvell.

—¿Y 'ls diumenjes?—dirán vostés.

Los diumenjes á ver á la chicota.

Sempre ho dich: per divertits los malaguenyos. Una proba més de la mèva afirmació: un tinent d' arcalde de aquella capital ha fet pintar de vert l' estatua de Rios Rosas.

Será un tinent d' arcalde colorista.

Y en son afany pèl color, no tan sols s' haurá proposat pintar de vert l' estatua, sino que tots los que la contemplassin se quedessin *blaus*.

Un soldat catalá, que á més de soldat es tenor, acaba de ser molt aplaudit en un teatro de la isla de Cuba.

Diuhen los periódichs que tè una veu excelent, y que dona 'l *si-bemol* ab la major facilitat.

¿Qué fa 'l govern retenint en las filas á una esperansa del art?

Jo al puesto de 'n Sagasta, cridaría al soldat tenor y li parlaría del *tenor* següent:

—Digas, noy, ¿vols que immediatament se 't donga l' absoluta?

La resposta no 's faria esperar: un *si bemol*, y á casa.

Lo revister que 'l Brusi tè á París está mitj escandalisat del projecte de aquell ajuntament de establir en totas las escolas primarias de noyas que d' ell depenen classes especials en las quals s' ensenyará á guisar d' una manera conforme.

«Aixó—diu lo revister—será colocar la cacero-la atea en lo siti preferent de las escolas, inculcant á las alumnas las máximas completament materials de las salsas y de las combinacions culinarias.»

Vamos á veure: baix lo punt de vista moral y religiós ¿qué es més útil, l' art culinari ó la devoció?

Supósínse un matrimoni: ella, imbuhida de las máximas exageradament religiosas, en lloch de passar lo temps á la cuyna, lo passa á la iglesia... ¿qué succeheix? Que 'l dinar no está á temps, y que quan hi está, se li crema ó tot está sobtat.

Conseqüencia inevitable: gran enfado del marrit, crits, renechs, es á dir, ofensas á la religió y á la moral, tot aixó com á preámbul de las malas digestions, causa permanent del humor negre y de la blasfemia.

En cambi, ella guisa com un ángel ¡quina placidés, quina bona armonía dintre del matrimoni, quin desitj de benehir al Creador de unas cosas tan bonas, com las que 's menjan quan están perfectament guisadas!...

Vaja, que 'l revister del *Brusi* no sent lo que diu, y si en realitat ho sent, no sab lo que 's pesca.

Un cínich definía 'l matrimoni de la següent manera:

—Succeheix ab los casats com ab los dinars de familia: allá ahont n' hi menjan dos, n' hi menjan tres.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Es-car-men-tada.
2. ID. 2.ª—Car-lo-ta.

(Continua á la página 144.)

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

ÚLTIMAS NOVEDADES LITERARIAS.

TRATA
DE
BLANCAS

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL DE

EUGENIO ANTONIO FLORES

Ilustrada por F. Gomez Soler.

Un tomo en 8.º con una cubierta en colores, Ptas. 3.

ROMANCES

DE

CORTE Y VILLA

POR

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

PRÓLOGO

DE

FEDERICO SOLER

ILUSTRACIONES

DE

Dieguez, Gomez y Vazquez

Un tomo esmeradamente impreso sobre buen papel, Ptas. 2'50.

LA
PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

PER G. CUMÁ

Tercera edició, ilustrada per

M. MOLINÉ

Preu: 2 ralets.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

Cuentos de la vora del foch

ILUSTRATS

pèl intel·ligent dibuixant

M. MOLINÉ

Preu: Ptas. 2.

POESÍA

DEL

PORVENIR

POR

F. SALAZAR Y QUINTANA

precedida de una carta-prólogo de

D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL

ILUSTRACIONES DE GOMEZ SOLER

y una magnífica cubierta al cromo de M. MOLINÉ. Ptas. 2'50.

REY Y MONJO

TRAGEDIA

EN TRES ACTES Y EN VERS

ORIGINAL

DEL REPUTAT POETA

ANGEL GUIMERÁ

Obra que se está representant ab gran éxit en lo Teatre Catalá.

Preu 2 pessetas.

LO DIA
QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS D' UNA NUVIA)

PER C. GUMÁ

ilustració de

M. MOLINÉ

Preu: 2 ralets.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

CUENTOS DEL AVI

ILUSTRATS

PER

← M. MOLINÉ →

Preu: Ptas. 2.

- 3. ENDAVINALLA.—*Fulla.*
- 4. MUDANSA.—*Valls-Balls-Galls-Talls-Malls.*
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—*Cardedeu-Esplugas-Vilafranca.*
- 6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Barcos.*
- 7. INTRÍNGULIS.—*Mallal.*
- 8. GEROGLÍFICH.—*Per lletras à las imprentas.*

XARADAS.

I.

Don Práxedes, *tres-primera*
prompte 'l Sufragi estableixi,
y de pit, crégim no 'l deixi
si vol estar ben segú;
que 'l poble ja 's *tres-quart-primera*
d' esperar, la sanch s' inflama,
y la veu pública exclama:
—Res, romansos y poch *hu.*
Tres-cinch. cuyti, no demori,
que no passi cap més día,
recòrdis que ho promelia
per pujar al candelé:
no tingui *tres-hu-quart-tercera*,
no dormi, ni fassi 'l máula
puig l' home, per la paraula
y en Sagasta .. pèl tupé.
Si 'l clero treballa en contra
no l' ha de fer *prima-quarta*,
perque aquest prompte 's descarta
donant forsa llibertat.
Si l' *Hu-doble* l' excomulga
à *invers quart-tres-dos-tercera*
ja sab de quina manera
com ma-ó está excomulgat.

¿QUÍ HO ENTÉN?

Surten solas de caseta,
dónan dugas passejadas,
y quan tornan á retiro,
sempre van acompanyadas,

No miri si 'l mónstruo rabia,
puig si brama y s' escarrassa
dos pot respondre ab catxassa
que 'ls brams no pujan al cel.
Dónguins prompte un bon sufragi,
genuí, franch, tal com pinta
y governará en *hu-quinta*
sense pena ni rezel.
No 'ns digui qu' encar no es hora,
que avuy la lley no pot ferse:
això ho conta á sa *quart-tercera*
ó al seu *quart-cinch*, tant se val.
Espanya está molt malalta
y 'l doctor Poble assegura
que 'l Sufragi ó bè la cura,
ó ha de serli un gran *total*.

P. TALLADAS.

II.

Quan a *Total* vaig anar
pèl negoci del *segona*,
vaig dur pèl noy de la Pona
una *hu-tres* de un cuyro car.

J. L. F.

ANAGRAMA.

Dintre son *tot* la Pepeta
ara s' hi está tota *tot*
mirant com entre las olas
se 'n va á fons un petit bot

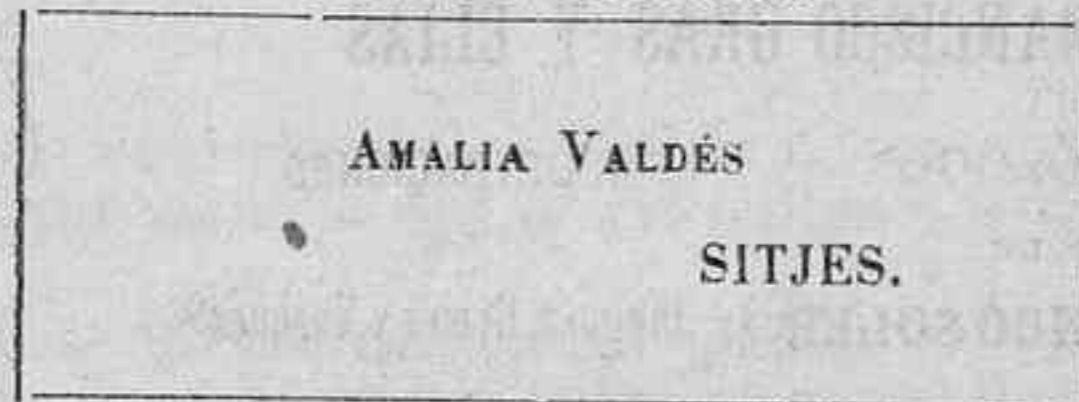
PEP RAMOGOSA.

MUDANSA.

A casa finch una *tot*
que si veu una *total*
y cau á la seva *tot*
desseguida la *total*.

SOR ANA

TRENCA-CLOSCAS.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una pessa catalana.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 —Ofici.
- 4 5 3 4 5 6 5.—Joch d' aygua.
- 8 7 8 5 6 5.—De bon matí.
- 5 8 8 7 3.—Gramínea.
- 1 2 8 5.—Fruyta.
- 1 2 1.—Nom d' home.
- 8 2.—Nota musical.
- 7.—Vocal.

JOSEPH PEP Y C.^a

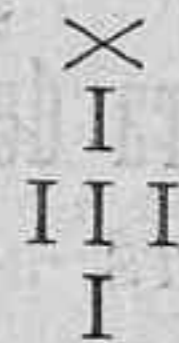
ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—2.ª: en las escalas.—3.ª: eynas.—4.ª: nom de dona.—5.ª: lo que tenen las donas un cop casadas.—6.ª: número.—7.ª: consonant.

MANZANILLERO.

GEROGLÍFICH

UN DE LA VALL D' ARÁN.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.